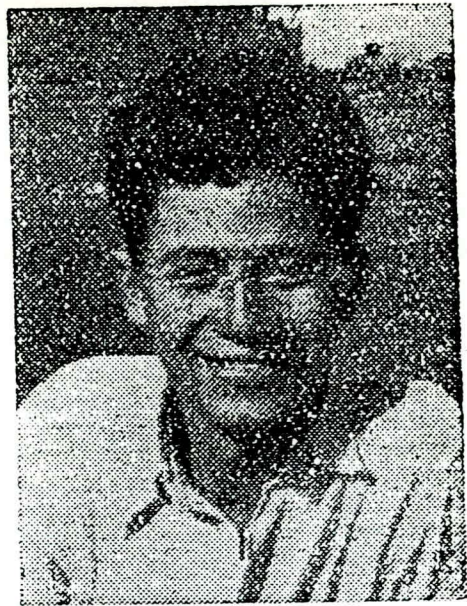

לנה מיכאל

בן נחום ותמר. נולד ב־19.2.1926 בתל־אביב, יחד עם אחיות־אומו, למשפחת חלוצים שעלתה לארץ מסיביר ב־1921. בהיותו בן שנתיים עברו הוריו לקרית־ענבים ומשם לטבריה, בה למד בבית־הספר העממי והיה מבקר בשעות הפנאי במטעי הממשלה, מקום עבודתו של אביו. לאחר נדודים רבים החליטו הוריו להתישב בעין־ורד כחקלאים. שם נפתחה תקופה חדשה בחיי מיכאל. בראותו בסביבה את העדרים הערביים

והנערים הנוהגים בצאן, קסמו לו חיי הרועים והוא התיידד עמהם. למשך שעות רצופות, עם גמר הלימודים, היה נעלם מהבית והלך אל הצאן. גם כשפרצו מאורעות 1936 לא חדל לבקר בכפרים הערביים שבסביבה אצל ידידיו מנוער. בגיל 12 מתה עליו אמו. המצב הכלכלי בבית נעשה קשה ואביו יצא למרחקים לבקש פרנסתו. בן 14, עם גמר בית־הספר העממי, נשלח למוסד בקרית־ענבים, הכיר שם את חיי הקבוצה והחליט כעבור שנתיים לצאת להכשרה ברמת־יוחנן, בה קנה דעת בענפי הפלחה, קרא ולמה, התערה בחברה ונתחבב על חבריו. בן 19 נשלח לפוריה, בה היה שומר שדות ונוטר. כעבור שנתיים הצטרף לגרעין הפלמ"ח בחוקוק והגיע לבסוף לירושלים להשתלמות במקצוע שבחר בו: תורת הקרקע וההשקאה. מאחר שהיה נאלץ גם להשתכר למחיתו תוך כדי לימודיו, עבר לימ"המלח לעבוד במקצוע הקרוב ללבו, בגנות, בחברת אביו. בסוף שנת 1947 הגיע לסדום ושם נשא לאשה את חברתו שהכיר, זיוה.

עם התחלת מלחמת־השחרור סיים קורס לחבלנות ובנפול הישוב היהודי בצפון ימ"המלח הגיע לסדום המנותקת והשתתף בכל הפעולות בסביבה כחבלן ומורה־דרך. שגורה היתה בפיו האמרה: "צריכים לדאוג למולדת, ולא למיילדת". ביום 9 ביולי 1948 יצא לשדה־המוקשים שברחבת סדום לבדוק אם המוקשים הונחו כהלכה. בעלותו על מוקש נפצע קשה ושנים מחבריו חשו לעזרתו, אך בשעה שנשאוהו דרכו שוב על מוקש ואף הם נפצעו. יחדיו הצליחו לצאת מהשדה, אך מיכאל מת כעבור שעות מספר. היה קבור בסדום. ב־28.2.1950 הועבר להר־הרצל בירושלים.